

Δεσποινίς Εlsa Henkell. Η χαριτωμένη πρώτη σουμπρέττα της Βιενέζικης όπερέττας Κονταράτου.

ΟΙ "ΑΝΕΖΑΡΤΗΤΟΙ", ΖΩΓΡΑΦΟΙ

Ωσοι δ Θεός τὴν νεωτέραν τέχνην!

Αἱ Μούσαι κακοποιοῦνται βανάνσως εἰς ὅλας τὰς πολιτισμένας χώρας παρὰ μερικῶν ἀνοήτων, οἱ δοποῖοι τὴν ἔλλειψιν τοῦ ταλάντου ἀναπληροῦν μὲν τρομακτικὴν τόλμην, ὑποδαυλιζομένην ἀπὸ ἀκαταγώνιστον φιλοδοξίαν, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀστυνομικῆς ἀμελείας ὡς πρὸς τὰ δεινοπαθήματα τῶν ἀθλίων Πιερίδων ἐμφανίζονται τραγικά εἰς τὴν ποίησιν, τὴν γλυπτικὴν καὶ τὴν ζωγραφικήν.

Εἰς τὸ Παρίσι ή « Ἐταιρεία τῶν Ἀνεξαρτήτων Ζωγράφων » ἐξέδωκε πρό τινος τὰ ἔργα τῶν μελῶν της. Οἱ ζωγράφοι αὐτοὶ αὐτοκαλοῦνται ὑπερηφάνως « Ἀνεξάρτητοι », διότι ἀφ' ἐνδεῖ μὲν κατίργησαν τὸ τεχνοκριτικὸν συμβούλιον, ἀφ' ἐτέρου δὲ ἔσχισαν τὸ βιβλίον κάθε τεχνικοῦ κανόνος. Ή ἔκθεσίς των περιλαμβάνει ἑφέτος 3 χιλιάδας εἰκόνας, καὶ ή δι' ὅλης τῆς παρατάξεως τῶν μουστζουρωμένων αὐτῶν ὄθονῶν διήκουσα κεντρικὴ ἰδέα φαίνεται νὰ εἴνε ἡ ἐντύπωσις, εἰς τὰ πολυβασανισμένα μυαλά τῶν ἐπισκεπτῶν, τοῦ γεγονότος ὅτι οἱ καλοὶ πίνακες σπανίζουν ἀξιοθρηνήτως.

Πολλοὶ ἐκ τῶν ζωγράφων, ποῦ ἐκθέτουν ἔργα των εἰς τὸ Σαλόν τῶν « Ἀνεξαρτήτων » φαίνονται κατα-

τυχαννούμενοι ἀπὸ τὸν φόβον μίγμας ἐκληφθοῦν ὡς σεμνότυφοι· τὸ ἀποτέλεσμα δὲν εἶναι ὅτι η ἔκθεσίς των ἡμπορεῖται καθαριτηρισμῷ ὡς ρυταργογραφική· 'Υπὸ τὴν ἐποιήσιν αὐτήν η 'Αστυνομία θὰ ιδύνεται ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ ἀνήπαυχτον τεκνοζωτικὸν συμβούλιον.

Οι περισσότεροι τῶν «Ανεξαρτήτων» ζηγράμφων έξι χρόνιαν σκηνάς τσαγιού, μὲ ἀπιστεύτους προσπικάς ιδιωτοποίιας καὶ... ήιθότρωτα. 'Ο κ. γόν Ντόγκεν έκθέτει προσωπογραφίας κυριῶν, τῶν δπολών τὰ χέρια εἶνε δυσαναλόγως μικρά, διὰ νὰ συμβολίσῃ τὴν ἀφαντικήν ἐνηβόλιαν τῶν θελγάγτρων τῶν ἐννοεῖται ὅτι διὰ νὰ τὸ ἐννοιήσῃ πανείς, πρέπει νὰ εἶνε μεμυημένος.

¹ Επειτα ἔρχονται εἰς πυκνὰς φάλαγγας οἱ κυβίσται καὶ οἱ στιγμογάφαι. Οἱ κυβίσται φροντίζουν καὶ γράφουν τὸν τίτλον τῶν ἔργων τον κάτω ἀπ' αὐτά, καὶ τοῦτο εἶναι λίαν ἀξέπαινον, διότι θὰ ἐκινδύνευε κανεὶς διαφροστικὰ νὰ ἐκλάψῃ ἔνα τοπεῖον ἀντὶ τῆς πέτρας, μὲ τὴν δοποίαν ὁ μικρότομος Δαῦΐδ ἔξεργαμε τὸν γίγαντα Γολιάθ.

Ἐνας Ὄλλανδος «κυβιστής», ὃνόματι "Ἀλμα, ἐζ-
θέτει τρεῖς πίνακας, οἱ δύο τῶν ὅποιων, ὡς ἴσχυ-
ρίζεται, παριστοῦν τοπεῖα, ὁ δὲ τρίτος μίαν κεφα-
λήν. Καίτοι δὲν ἔξηριτιώθῃ ἐντελῶς ποιος εἶνε ὁ
παριστῶν τὴν κεφαλήν, καὶ οἱ τρεῖς εἶνε ὑπέροχοι
συνθέσεις ξύλου τετραγώνων τριῶν μεγεθῶν σοφῶς
ἀναμεμιγμένων, ἐκ τῆς δοπίας ἀναμίξεως, ὃς ἔξηρε
ὁ δράστης, ἔκχύνεται οἰνοὶ μουσική, ὑποβλητική,
οὕτως εἰπεῖν, τῆς βαθυτέρας σημασίας τοῦ πίνακος,
εἶνε δηλαδὴ πολυοιστικός θρωματιστῶν «νοτῶν», τῶν
ὅποιων ἡ συμφωνική ἀποκάλυψις συντελεῖται, ωσάν
ἐπι πιάνουν. εἰς τὴν γυμνασμένην ψυχὴν τοῦ θεατοῦ.
Ἡ λογικὴ ἐν τῇ ζωγραφικῇ—προσθέτει ὁ κ. "Ἀλμα—
—εἶνε ἀπλῆ διακόσμησις, τὸ πᾶν δὲ εἶνε ἡ χρωμα-
τική ὑπόκορουσις!"

Ἐκαταλάβατε τίποτε; Καὶ ποῦσ σὺς πταίει ἄν
ἐγεννήθητε βάροβαροι διὰ τὴν τέχνην τοῦ κ. Ἀλμα;

Τύπορχος εἰς ἐμπειρευσιν καὶ ἔκτελεσιν εἶνε ὁ πι-
ναξ τοῦ κ. Αότι, ὁ παριστῶν, ὃτις ἐκμυστηρεύεται
ἢ ἐπιγραφή του, τὸν «λιμένα». «Οχι τὴν Μασσαλιανήν

•Η Ρεβέκκα ως «Περούζέ».

Πίναξ Θαλείας Φλωροῦ-Καοαβία.

τίν Τεογέστην, τοὺς Ἀγίους Σαράντα ή τὸν Ναγα-
οῦζν, ἀλλὰ τὸν ἰδέαν τοῦ λιμένος.

Ο πάνας πελμάτιβάνει μιάν ἀγγυδαν—ίδεα της ἀγκυροβολίας ἐν λιμένι—ένα φάρον—τὸ φῶς του λιμένος—έναν λιμενάρχην—ἀρχων του λιμένος—μερικούς ἐκφροτώτυς—έργαται του λιμένος—ένα χέρι σεινον λευκόν μανδήλη—άναχωρήσις ἐκ του λιμένος—καὶ ἔνα ναυτήν χαριέντως ἀποχαιρετίζοντα τίνη κυρίαν του—νότα την τιμφερότητος εἰς τὴν ἄλμην του λιμενικοῦ περιβάλλοντος. Καὶ ὅλα αὐτὰ σύμπικτα, μπεδεμένα, τὸ ἔνα μέσα στὸ ἄλλο, κατά τρόπον ἐκτάξτος διασκεδαστικόν.

Ο καλλιτέχνης ἀποβλέπει εἰς τὸ νά δώσῃ ἀφη-
ρμένην συγκριτικότηα εἰς τὴν ἀνάμιξην τῶν ἐντυ-
πώσεων, τὰς ὅποιας παράγει εἰς τὴν ψυχήν μας ἡ
λέξις «λιμπίν»—ἔξηγοῦν οἱ εἰδήμονες.

Οι «άδαεῖς» διατείνονται, ὅτι τὸν πίνακα τοῦτον δικαίως θὰ κατεβρόγυθιζε καιμάτια βοσβοφοφάγος.

Είνε όμως και άλλοι «άνεξάρτητοι» ζωγράφοι, οι οποίοι υπόστησαν τό αντίθετο δόγμα, δητι δηλαδή «έπιβιάλλεται η άπλοποιήσις πρός τὸν σκοπὸν τῆς ἐπιμονῆς μῆλλον ἐπὶ τοῦ συγκεκριμένου παρὸ ἐπὶ τοῦ ἀφητημένου».

Τό ἀποτέλεσμα, ἀπυχῶς, είνε τὸ ἴδιον. Ὁρίστε,
ἐπὶ παραδείγματι, ὁ κ. Πέτρος Ραῆ, δὲ ὅποιος ἔξω-
γράφησε «Νέας ἀγρίας κύρους». Ὁ ἄγιος χαρακτήρ
τῶν νεανίδων αὐτῶν, αἱ δόποιαι, ἐν παρόδῳ δὲν πο-
λυφαίνονται εἰς τὸν πίνακα, παρίσταται ἀπὸ φρίκα-
λεόν κατακλυσμῶν κοκκίνων καὶ μαύρων κύβων.

Τρυφερότερος δ' εί. Μόριτς Μάλζερ, έξωφράφησε τὴν «Μητέρα καὶ τὸ πατίδι». Ή μητέρα εὐφίσκεται ἐντελῶς ἐγκαταλειμμένη εἰς τὴν στοργὴν τῆς πρός τὸν εὑπὲλπιν βλαστὸν τῆς καὶ δικαίως ἀπελκόντης τὴν στοργὴν αὐτήν. Ἐν πρώτοις παρέστησε τὴν μητέρα διλόγυμνον, τὰς δὲ σάρκας τῆς ἔβαψεν εύσυνειδήτως μὲ λαμπρὸν πράσινον γοῦμα,

Ροζαλία Νίκα ως Κανταδόρος, εις ἓνα
ἐκ τῶν ἐπιτυχεστέοντων αόλων της.

· Άλλοι μόνον είς τὴν ἀμάθειαν ὅσφων τολμοῦν νὰ ἐρωτήσουν τὸν ζωγράφον, διατὶ προέβη εἰς τὴν ἀπονεοημένην ταύτην πρασινάδαν διότι πρέπει τέλος πάντων νὰ γνωσθῇ ὅτι τὸ χρῶμα τῆς μητρικῆς στοιχῆς εἶναι πράσινον ἀνοικτὸν—πρᾶγμα τὸ διοι-

ον γνωρίζει κάθε «ἀνεξάρτητος» ζωγράφος—καίτοι μερικαὶ διαφωνοῦν, διατεινόμενοι ὅτι ἡ μητρικὴ ἡ γάπτη ἔχει χρῶμα ιόχρουν ἐρυθρόπον.

Καὶ οἱ Παρισινοὶ διαπεδάζουν.

ΦΑΝΤΑΣΜΑΓΟΡΙΑ

«Οταν τὸ μέγα μιστήριον ἀπλοῦται, ἡ καταλ-
ληλοτέρα εἶναι στιγμὴ δι' ὄπειροπολῆματα».

ΧΡΟΣ καὶ μελαχχο-
λικός, ἐπὶ τοῦ περι-
λάμπρου θρόνου ἐξη-
πλωμένος ὁ μικρός,
ἐρρέμβαξεν, ἡγεμονό-
παις, ὃν, ὡς σεπτὸν
ἄγιον σκήνωμα, εἰς
τὸ βάθος πεπαλαιω-
μένου προεψύλαττον
πύργου, τὰ θεμέλια
τοῦ ὄποίου ἐσείσιντο.
· Οτι τοιοῦτο κατέιχεν

ἀξῖωμα, εἰσέπι δὲν ἐγνώριζε. . .

Μίαν χειμερινὴν ψυχροτάτην νύκτα τοῦ τὸ
ἀπεκάλυψαν. . . οἱ ἀξιωματοῦχοι. Τοὺς πολυ-
τίμους βορεὶς κληρονομικοὺς μανδύας των πε-
ριβεβλημένοι, βαθύτατα πρὸ τῶν ποδῶν του
ὑπεκλίθησαν, ἐνῷ ἡ μήτηρ του: «Μεγαλειό-
τατε!» προσφωνοῦσα αὐτὸν, εἰς δάκρυα ἐκ τῆς
συγκινήσεως ἐλύθη.

Ἐφιθύρισεν ἑκπεπληγμένος: — Τὶ λοιπὸν
μοῦ συμβαίνει; Σοβαρὸς τὸ στέμμα, μὲ τὰς λαμ-
ποκοπούσας ἐξ ἀδαμάντων γλυφάς, ἐδέχθη,
τὸ σκῆπτρον τὸ χρυσοῦν, τὴν χλαμύδα, ἢτις
μυθωδῶς ἐκ μαργαριτῶν καὶ σαπφείρων ἐστο-
λισμένη, ἐξ ὀλοκλήρου ὑπὸ ἀδαμαντοκεντήτου
ἐκαλύπτετο τέρατος, ἀγρίως τὰ σίματοβαθῆ
βλέμματα προσηλοῦντος. Οἱ πολύχρωμοι πο-
λυέλαιοι, τὴν φαντασμαγορικὴν ταύτην εἰκόνα
διὰ φωτὸς λαμπυρίζοντος ὡς ἀστρα ἐφότιζον.
Μετὰ χάριτος τὴν κουρασμένην ἥδη χεῖρα εἰς
τῶν ὑπηκόων τὸ φίλημα ἐξέτεινεν. · Επειτα ὑπὸ^{τοῦ} ἥχους τῶν σαλπίγγων, τῶν κωδωνοκρου-
σιῶν, τῶν ζητωκραυγῶν, εἰς τὰ χρυσοῦφαντα
πλούσια παραπέτασματα μιᾶς κλίνης, ἥν εἰσέπι
δὲν ἐγνώριζεν, ἐν ἀμυρῶς φωτιζομένῃ ψυχρᾷ
αἰθούσῃ, ἐνθα τὰ ἔπιπλα τὴν εὐωδίαν λιβανω-
τοῦ, κέδρου καὶ ἀμβάριδος ἀπέπνεον, τρέμων
συνεπιερώθη, ἀντηρῶς φρουρούμενος ὑπὸ τῶν
δορυφόρων, οἵτινες πάνοπλοι πρὸ τῆς θύρας του
ἥγρυπνουν. . .

· Καὶ καθ' ὅλην τὴν νύκτα παράδοξον ὠνει-
ρεύθη ὄνειρον. . .

Μετεφέρθη εἰς τὸ μέρος ἐνθα πάντες οἱ προ-
κεκουμημένοι βασιλεῖς, τῶν κρυπτῶν των ἐξερ-
χόμενοι, μυρόβλητοι ἐκ τῶν μαγικῶν ἀρωμάτων,
ἄτων ἀπεσκληρημένους αὐτοὺς ἐν στάσει ἀγε-
ράχῳ καὶ ὑπερηφάνῳ διετήρουν, κάτω τῆς κοι-
λάδος, εὐπειθεῖς εἰς τὸ πρόσταγμα ἀράτων σαλ-

πίγγων, συνηθροίζοντο, διευθυνόμενοι, ὡς μία
īη ἵππικοῦ, ὅπως ἐν παρατάξει οὔτω ἐνώπιον
τοῦ Θεοῦ παρουσιασθῶσι, μέλλοντες νὰ κριθῶσι
πάντες διαδοχικῶς.

· Αντιπαρίρχοντο ἐπὶ τῆς γυμνῆς καὶ ἀτελευ-
τήτου τῆς πεδιάδος ἑκτάσεως νέοι καὶ γέροντες,
πάντες εὐθυτενέis, σοβαροί, ὡς σουδάρια κα-
τωχροί.

Καὶ ἀνάμεσα εἰς τοὺς στοίχους τούτους, ὁ ἀ-
χρός καὶ μελαγχολικὸς ἡγεμονόπαις τοὺς προ-
γόνους του ἀνεγνώρισε. . .

Τοὺς ἐκάλεσε τρέμων: — Προπάτορες, διδά-
ξατέ με σεῖς, ἡγεμόνος ἀξίωμα ἀναλαμβάνοντα,
τί, νὰ εἴναι τις βασιλεύς, σημαίνει.

· Εστράφη ὁ εἰς ἐξ ἀντών. · Εκ τῶν ἐρυθροβα-
φῶν χειλέων, μὲ ἀποτυπωμένα ἔτι τὰ ἐκ τῶν
γηῶνων ὄργιών ἵχην, οἱ ἀμέριμνοι οὐτοί, ἡκού-
σθησαν λόγοι νὰ ἐκφεύγωσι: — Βασιλεύειν:
εὐθυμος νὰ εἴναι τις σημαίνει, ἀσκοπον τὸν βίον
τούτον νὰ μὴ ἀφίνῃ νὰ παρέρχηται, τὸν βίον,
ὅστις ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν θυητῶν τὸν λάκκον
τὸν παντοτεινὸν ὄρύσσει ἀενάωσι, ἡμέρα καὶ νὺξ
μία νὰ εἴναι ἄλυσσος ἀδιάσπαστος ἔορτῶν, ὄρ-
γίων, μέθης, τρυφῆς. . .

· Άλλ' ἥδη, μία ἄλλη ἡκούετο φωνή: — Βα-
σιλεύειν, παιδίον, σημαίνει: τραχὺς καὶ Μέγας
νὰ εἴνε τις, μὲ τὸ ἔνθος καὶ τὴν ἀσπίδα νὰ
ἐγρηγορῇ ἥ νὰ καθεύδῃ, καθ' ὅλας τὰς μάχας
νικητὴς νὰ ἐξέρχηται, πόλεις νὰ ἐκπορθῇ, τείχη
νὰ καταρρίπτῃ. . .

· Σιωπή, νεοπροσελθὼν διέκοψε πωγωνο-
φόρος, ἡ φωνὴ τοῦ ὄποίου τρομώδης καὶ ὡσεὶ
ἐκ τῶν ἐγκάτων τῆς γῆς προερχομένη ἐφαίνετο:
Βασιλεύειν: νὰ εἴνε τις γενναῖος σημαίνει, νὰ
συντελῇ, ὥστε πᾶν ὅ, τι καλὸν σπείρεται νὰ βλα-
στάνῃ. Τοῦ ἡγεμόνος μέλημα, εἰς πάντων τοὺς
ὅφθαλμοὺς τὴν χαραυγὴν νὰ φέρῃ, εἴναι. . .

· Ωμίλει ἀκόμη, ὅτε σκιὰ ἄλλη, φιλοκάλως
μὲ βαρύτιμον διφθέραν ἐστολισμένη καὶ τὸν
προλαοῦντα ὠθοῦσῃ: — Βασιλεύειν, λέγει,
σημαίνει νὰ εἴνε τις δίκαιος σημαίνει. . .

· Σημαίνει; . . .

· Άλλα τὸν σκότους τὸ σεβάσμιον φάσμα κα-
λύφαντος, ὁ ἡγεμονόπαις, τὶ σημαίνει νὰ εἴναι
τις δίκαιος νὰ ἀκούσῃ δὲν προέλαβε. . .

· Τὸ πτωχὸν ἐκ τῆς φρίκης ἡγωνία καὶ τῆς
ἀδυναμίας.

· Οταν εἰς τὴν ἀπέραντον καὶ ψυχρὰν κλίνην
του ἐξέπνησε, κάτωθι τῶν πολυπτύχων βαρυ-
τάτων παραπετασμάτων πανεύμορφος ὁ ἥλιος
εἰσώρμα. Φυσιογνωμίας, τὰς ὄποιας δι' ἐν λεπτὸν
ἔφαντάσθη, ὅτι κατὰ τὸν παράληρον τοῦ πυρε-